

سُرکلیان

داستان پہلی

2

وحدہ لا شریک لہ، جے انج کنا ایں
تاں من محمدؐ کارنے، وچ دھیانوں ینہ
گیا فیر کسراں ایں، ہوراں دل سیس نواندا توں؟

3

وحدہ لا شریک لہ، جیں آکھیا جدوں
اس خیا محمدؐ کارنے، بیجاں نال دلوں
اوسے لئی تدوں، نہ رنج نہ گمراہی

4

وحدہ لا شریک لہ، جیں آکھیا سنگ ایمان
تیناں خیا محمدؐ کارنے، دل تے نال زبان
اوہ فائق وچ فرمان، نہ رنج نہ گمراہی

نہ رنج نہ گمراہی، رستے سدھے اُتے سالم
اک اکائی وچ ہوئے نیں، سنگ احد عالم
بے بہا بلم، اللہ کیتا مُدھ توں

’مُدھ توں لے کے‘ دھنی اوہناں نوں زل کیتا نور
لا خوف علیہم ولا ہم یحزنون، پیڑاں نہ پین پتور
موٹی کیتا معمور، ازل توں بھاگ اوہناں دے

جوڑ کے جوڑ جمان دا، آپ کیتا سو ظاہر
ہائی، ہادی، ہاشمی، سرداراں دا سردار
سوہنی ستھ صحابیاں اندر، مسجد وچ منٹھار
چارے چنگے چودھار، سن اک جسے یار حبیب دے

دحدہ دے دڑھے، رالا اللہ دا ورد پکاؤن
من حقیقت وچ رلا کے، طریقت نوں جانن
وچ معرفت چپ چہستے، وادیاں ول نوں جاون
سوندے سکھ کدے نہ بہہ کے، اوہ نہ کدی ہنڈھاؤن

سر سوراں توں لایون، عاشق عبداللطیف کوئے

9

وحدہ جو دڑھے کیتے، لا اللہ نے اوہ
دیکھ کے دھڑ کوئی بد قسمت، جو چاہ نہ دھارے

10

وحدہ لا شریک لہ، سدا نہیں اوہ بولے
کیا توں کنیں نہیں شیا، جو اندراں وچ نہیں گھوڑے
اتھرو اودوں دگوئے، جتھے سامنے تھیندے شاہد

12

وحدہ لا شریک لہ، ایہو ای کلا حق
دوئی نوں لیا بچہ، جینے اوہ پشیمان تھیا

15

وحدت توں کثرت تھی، کثرت وحدت کُل
حق حقیقی اکو، دوچی بولی وچ نہ بھُل
امہ سارا شور و غل، قسم اللہ دی بھائ دا

آپ ای جل جلالہ، آپ ای جان جمال
 آپ ای صورت پریم دی، آپ ای حسن کمال
 آپ ای پیر مرید تھیئے، آپ ای آپنا خیال
 ایہو سارا ای حال، معلومی اندراں چوں تھیوے

آپ ای ویندا آپ نوں، آپ ای اے محبوب
 آپ ای غلتے خوب تنناں دا، آپ ای بندا طالب

گُھ سیہانیں واج اے، آپوں آپ ای اس دی گُنج
 سننے وِج اے دُوج، اصل توں اِکو نیں اوہ شیواں

اِک قعر، دروازے لکھاں، کروڑاں اس دیاں باریاں
 جت ول نظراں دھاریاں، صاحب اُت ول ساہنے

داستان دوجی

2

انھے ایائے لسیا، سریرے کیوں ساڑیں میرا؟
اساں دکھی دل دوج ' توں پیا پیادیں دوا
سولی سچ بیسناں ' مرن مشاہدہ تینتاں کوں

4

کھڑی کھڑتی عاشقاں نوں ' پئی سولی سد کرے
جے تھئی نینہ دی اک تان، دت کائی پیر تاپیں پرے
پاسے سر کر کے، فیر پریت نوں پچھیں

7

کیہڑے کھاتے سولی اتے عاشق ہن مکائے
جسراں ہن اٹکائے، اسراں دار دی سچ تھیا

9

سولی تے سے دار ' دیساڑی دوج توں نوک چڑھیں
متاں تھئی بیزار، پریت دی ریت نوں ای چھڑیں
نہ انت محبت دیکھیں، جتھاں ہے نسرودا نینہ

کھنڈھی رہویں اے چھریے، تیز ہوویں توں مت
تاں جے یار دے ہتھ، تیرے قبضے تے دیر مکن

جے تھنی سندھر جام دی تے پیر دے جا نھانے
مٹ اگے رکھ سرنوں لاہ کے، لطیف پیا آکھے
تھوڑی مے چوں سُرکی بھر لے پہلوانا جا کے
جوانا سُرَت گواچے، ایسی بدلے سر دے سستی

عاشق زہر پیاک، زہر نوں دیکھ بڑا خوش تھیندے
کوڑے تے قاتل دے، ادھو اگے ای عادی ہوندے
لطیف کوئے اسدہ گلیاں والے، فراق فنا وِج کیتے
کھل جاوَن پھٹ پیتے، تاں دی آہ نہ دسں عالماں نوں

مٹے نل دا قطرہ ہئی، ایہا عشق شادت
ساکوں تھنی عبادت، نازِ نظر پرِ تہم دی

والی

جام پیندے ای نموں، سخن صبح پچھاتا

12

جان بُجھ کے جس امہ درد عنایت کیتا تینوں
گلاں اوہدیاں فیر توں کریں بگائیاں دے نال کیوں؟

14

یار حسیاں اک واری، مینوں مر نال کیتا سد
میرا ساری رُجند، فیر ایہو ای دور رہیا

19

کوہندے نیں جد لیندے سار، سار لیندے جد کوہندے
سوہو ای، ماں! پھٹ لاوندے، سوہو راحت ہن روح دی

سُرمینِ کلیان

داستانِ پہلی

1

توں حبیب، توں طبیب، توں دردوں دی دوا
پارا میرے جیوڑے دج، رچڑاں دے انواع
صاحب! دے شفا، میاں مریضوں نوں

7

جتنے پریم تیر پیار دا بھر کے ماریا ای
گئی مسیحاں اوتھے سبھ ایسناں عیساں دی

13

رہ کے آوے رانڑی، زرخیاں سنگ اوہناں
ہیسنوں درد سریر دج، پھٹ نہیں دج اندراں
لک چھپ کے لوکاں توں پٹیاں بندھے آپوں

مائے نہیں دساہ' جو چوہٹ ہنجو باہر وگاوندے
 اکھیاں دے دچ آب آن کے جک نوں پئے وکھاندے
 رمت جیہناں دے پیتے' سو پو روں کتے نہ آکھن
 داستان تہجی

ماریا پچا بھر جھن لے : تیر نشانہ سرتے
 نکل دجودوں باہر گیا اوہ : کز کز کز کز کر کے
 چھو پیر نوں بھر کے' ہن کوئی ٹھریا جتھ حبیب دا

پتنگا آکھیں آپ نوں' تاں آ کے اگ بجھا
 آتش بیتیاں ساڈیا' توں آتش نوں آن جلا
 محرم تھی گئے دا' خبر نہ علماں تھیں دیے

پتنگا آہنائیں آپ نوں' پرت نہ دیکھ کے بچ
 تمبویں لاڑا جوت مائی دچ : جیکر جاویں ٹپ
 اہجے توں ہیں اوہ پک' پاویں نہ سار محسے دی

داستان چوتھی

6

قتل کمائیاں کر کے بیڑے وس نوں شمد کرن
پیا لیاں کچھ پیون نوں، جا بہو کول اوہناں دے

7

پین والیاں توں اوسلے، آپیاں جاماں نوں نہ رکھ
رج پیا دے پاندھیاں نوں، جاندے نیں دتی کنڈ
تاں جو تیری ہٹ دا، ساقی مل پوے

11

راہواں اُتے تروک دے، مے خانے دی آب
کچھ پوے گی ہر اک نوں، تھاں تھاں پوسی ہاک
سرگھی دے پیاک، آون گے دیرھے دج تیرے

داستان پنجمی

7

جے سرتے رکھیں پگ، تاں نیر صوفی سالم تھی
تھ پھڑ زہر پیالہ بھریا، ڈیکاں لا کے پی
ایہہ دھر اوہناں دا ای، لبھا جیہتاں نوں حال

کھاتے پیندی گل اے جیڑی اکو وچ اشارے
اس نوں بہتا دسیاں وی جو لوک رہن ایانے
ساری گل دھگانے ' ایہناں نوں دسی فیدہ کیہ

پڑھیا یا پڑھن ' کڑھن قلوب رچ ناہیں
آپ ای جرم چڑھن ' تعلق جوں جوں درق ہوں

اکھر پڑھ الف دا ' درتے سبھ دسار
اندر توں اُسار ' پنے پڑھیں کیترے

خراب کرو پئے کانفد کاہنوں ' ضائع کرو پئے سیاہی
بھیت ایہہ جو الہی ' ایس توں پرے دی گل ہے یارا

جیسا بکھتا یار دا ' دیے چلے نہ چالیہ
توں پیا ریکیں کاتبا' ایویں پنیاں اتے کیہ
جے درق تھلیویں دسہ تاراں وی اوہ حرف رہوے گا کلا

داستان مہیویں

6

اکھیں دے نال تیر چلایا، توں قابلا او
دوجا مارے سو، بیہدا نہ پہلا پورا ہووے

10

پا کے تیر کماناں اندر، مار میاں نہ مینوں
میرے دج ایں توں، متاں تیرا تیتوں ای دجے

11

کچھ تیر نوں ضائع کر چھوڑن پر مول کدے نہ کھان
تھئے جو آپ نشان، اوہ تاں پکے دج پورے ہوئے

12

اوٹھے ای کھلوتا ہاں، جتھے دجا تیر
ریت سورا ریحہ کے، متاں دوجا وی مارے

17

محبت دے میدان دج، سر دا کر نہ سانگ

سولی یار بجن دی چڑھ تے تھیویں چانگ
عشق تاں ہے اک نانگ، ڈنگیاں خبر پوے

واستان ستویں

2

سوکھیاں بیٹھ کے عاشق نیوں جھٹ گزاروے
جان گھابر یار دے اک میسنے دے نال

4

دعویٰ کرے نہ نمونہ دا، جدوں عاشق وچ ہئی رت
پٹلا نمونہ تے دکھ گواچی، رنک دی ایسا شرط
سر دا سودا وت نیوں کوئی گنڈھ اوے دے لکیں

5

اچے تے تیرے وچوں وگدا، گکھ چھوہون نال لو
نمونہ وچ گھمیاں دالے، سنج جھلیں گا توں؟
سو توں ایویں کیوں، عشق دیاں افان ماریں؟

6

ریت پریتی ناہیں، نیویں جھاتیاں پاویں وت

جا کے دیزھے یار دے، کیوں نہیں ہوندا ادھ؟
ہاک ایسہ کوڑی رد، جیویں ہس کھاویں سودیں توں

داستان اٹھویں

1

ہو چھا پن اے، یاراں دے در گھڑی مڑی دا جانا
مت غلّیں جان دی کاللی، کر نہ انج نادانا
راہیاں تے نہ کھولیں چت نوں، ایویں بن لیا نا
لطیف کوئے ایسناں سولّاں چوں، سکھ اس نے آن لیا نا
سجھا بول ہنڈھانا، پریتاں نوں آپس دے اندر

9

سر دے سہویں، جنڈھے اے جو کھ دتا ای
توڑیا نہ آکھیں، ایسہ وی اے جوڑنا بچّاں دا

18

کدے نہ ایس چلاپے وچوں کسے نے کھ دی کھٹیا
ہو دے کمان جے کھیا، پندی تان دے نیناں سٹ

22

جس دے غمے وچ دی شیرنی دن سونی ہو دے

اودھے کول ای پا لئے دلا! اپنے 'بھگے' نوں

والی

یار ججن دے فراق دی، سکھو ہاں میں ماری
در یاراں دے کئی ہوون گے، میرے جیسے مشتاق
جیتے کتے محبوباں دے، پوے حسن دی ہاک
سرمہ سسی کر جان اکھیں دا، خاص ماہی دی خاک
عبداللطیف کھوے، ڈھول اساں دا ہمیشہ ہئی حسناک

سُر کھنبات

داستان پہلی

2

مت دے متھیں چک رہے نیں بھلائیاں دے آمار
امہ لطف اوہناں تے جاندا جو ہن ہجر جے قرار
جن سورج تے یار دے نیوے برابر دے

10

جن چودھویں دے لوکی چیتا کر دے گھٹ
پہلی دا جو اوہدے کوں تاں وکھے لیندے ہن سبھ
جے نہ پاویں ڈس ' امہ جن دا میرے کولے آ

12

اُگھریں چنا چودھویں دیا ' سے سے کر سنگھار
پل نہ پریم درگا' جیکر چلے کریں ہزار
ویسا اک دم یار ' عمر دا سارا روپ جو حیرا

لطیف کوئے ہے عشق اوہناں دا، میرے وچ مدای
 روشن تھیاں میدانیں ریک جے یار دی رکھاں سانجھی
 کالی قیامت سوکھی پریتم ہووے بیہناں دا حامی
 لوکاں سنگ ہنڈھاواں جت تائیں میتوں کمن گے سامی

داستان دوجی

1

اُبھروے ای نگاہ، پہلاں مائی دل چک
 آکھیں واسطے اللہ دے، احوال ایہہ عاجزاں دا
 روز نکلیں راہ، اکھیاں تساں دے آسرے

7

اُبھر چنا دیکھ مائی نوں، توں نیڑے میں دور
 چندن بھریا چوٹا مائی رٹیاں مُتتا محمور
 پیریں میں نہ اپڑاں، پابل دیوے نہ اونٹھ
 جس تے چھ محبوب دل سرگھی جاں بھیتی نال کابھدا

8

گھایل مراں پئی، مت بھلا پر ہے پردیاں دور
 پابل دے نہ اونٹھ، نہ پنڈھ نمائی توں پوے

اونٹھا، کسر نوں چھڈ، اگانہ پیر ودھا
اک واری جیساں سنگ، مینوں دے پلا
مٹاں پوسے ہڈاں دج، ہا، پریمیاں دی

میں اونٹھ نوں پھلاں والے رکھ دے نال سی بنھیا
پر اوہ بے مہارا لک چھپ لانی کھاندا پھڑیا
تنگ ہوں کر چھڈیا، مینوں ایسناں گلاں نیں

اے اونٹھا! میں تیرے اُتے مہار سونے دی پاواں
مندے لگراں پیٹھ نواواں چدن تیتوں کھواواں
جے توں مینوں جہاں کول راتیں کتے اڑاویں

ڈاڈھا پکا رسہ لے کے، اونٹھ اپنے نوں پاویں
دانشا بھریاں ویلاں نیں رکھلیاں دج میدانیں
چاٹ جے بھورا پکھی، سنگل بنا نہیں پیر کھلونے

کئی وارے کہہ چکیا واں، اک تے نہ جاویں

اوہناں دی عبداللطیف کوئے، مٹی لدھا مان
 کرن کروڑ سلام، آکے اوہناں دے دو گاہیں
 سیہاندے نہیں جو سچ، اوہناں دے کول بہن نہ جا
 ان مک نوں اوہ ادھ کرن گے، دھرتی تے پٹھا
 پکے اوٹھوں بدلا، بیہڑے پارکھ نہیں پارس دے

3

سیوا کر سمندر دی، رجت جل وگیندا جال
 سے سے وگدے لہراں اندر، بہیرے موتی لعل
 جے ماسہ جڑیا مال، پُجاریا تھی دسیں تاں پُر

5

اُرائہ دیاں ساریاں خبراں لے کے، تڑے معلم آدن
 اس دی ڈس نہ دین، جتھے ہن قمر غضب دیاں ٹھاٹھاں

9

تارواں دی امہ گت، جو بحر ایں وچ تلاشاں کردے
 بھی مار پاتالاں اندر، موتی کٹھے کیتے
 آن جیہناں نے دے، بہیرے لال ہتھاں دے سک

10

بٹیلے مورے تن بیڑی دے، ہر دن روغن پا

بحر تیارى من دے اُتوں، مَول کدے نہ لاه
 اج یاں کل کلاں، ڈونگھے بہوں گھاٹ چ لہا توں

11

ڈونگھیاں پاٹیاں ول گئے جو، چاڑھ کے مَونہ تے شیشے
 لہج کے رسیاں کڈھیاں تیناں، وچ پاتالاں لہ کے
 وکھن گئے اٹلے سوتی، نال اکھیں دے سوچو

13

ات گردابی لہراں نیں، توں سستی لاه کے بہہ
 تک نالدياں لوکاں نوں، وچ رکھ اندیشہ ایہہ
 جاندا نہیں دیتاں ایں جگت لوں پار تہن دے تریا

18

اک بندے دے من دی ہائی دوجی رب دی کرنی
 بھنوریں پاوے اوہ ہی، اوہو ای توڑ کنارے کردا

20

ٹانگیو ! سوووں نہ جدوں تیک بندریں ہیگا ڈر
 جوں دودھ ولوڑیا مٹ اندریں، رانج کردا شور بھنور
 کسپے نہ نیندر، ملاوا ایذا جھل کے سول

سرسامونڈی

داستان پہلی

4

آدنا تاں آ کے پچھیتی دے نال کشتی اندر بہہ جا
اڈکدا نہیں جے ویلا، ہوا موافق بیڑی چلی

5

ایس توں پہلاں نگر چکن اپڑ جاؤ تہاں
انج نہ ہووے ملّاح لوہیٹ کے رے وطنیں ہون

27

وگیا اتر آ ونج ماہی سرے سرورٹ دے، سرے
شوہ کارن میں تیرے، ے ے سکھناں آہی کیتی

28

سرورٹ لوہیڑے کھڑے کالے وی نیں، سرے
کیویں تینوں دسرے، ڈھولا! دن آون دے

یار دی گل کر میرے اندر چندو نویں اُتارو
 ڈمٹھا ہویا اُسارو ' دل جوں برج ہے کوٹاں دا

والی

میں کراں کیہ مائے فی، میرا نبونہ نہ کہتے لکیندا
 نکل گیا وںجارا، میں تھیں سولی تے لکیندا
 گھن دے وانگ دکھڑا ہئی، جوں چوٹی تیک چڑھیندا
 لپٹ گیاں ہن ویلاں، جوں چندڑی درد دکھیندا
 ہادی دل وںچیندا امڑ، بنہ کے دوویں تھیں

داستان دوہجی

جل تھل بال کے دیوے، درختیں بنہ کے جھنڈیاں
 ہن امیدیں بڑیاں، مولا کنت ماہی ہن آوے

داستان تہجی

تیرے جیسے وںجارے شوہ نال، مول نہ کروی ویاہ
 اٹھے پھر فکران ہن جیہنوں، جان دیاں پردہ سہیں

والی

مُکھ لاوے گا ڈوگر مائے' میں تھیں یار دے سبھے
جو ویکھاں ہرکارا اوہو' ڈھول جی دا لگے
ڈاڈھی ذات جیہناں دی ہئی' ایسہ پڑی ساڑی اوے
گولاں گی میں اس نوں' راتیں رڑیاں رہ کے
کچھ رُکھڑے نظرے' تھے رنجورے من توں

سُرسوہنی

داستان پہلی

3

نویاں نیراں وگدیاں نیں ، اجے چھلاں تاں ہن اگے
بھوں کر پندو سنگ دے دم نوں سیو و گھر وچ بہہ کے
صورت یار پریم دی نوں تاں جے تکیا ہووے
ٹپ جاؤ گھڑیاں لے کے کدے نہ ڈکو مینوں

5

رست جام دی صورت ، جیناں تکی ہے اک واری
نال نہ ستیاں شوہ دے مل کے ، ہو کے فیر سکھیاری
چھال بھنور وچ ماری ، تھیاں بنا گھرے دے اوہو

9

کئی کھلوتیاں کنڈھے اُتے ماہی ماہی آکھن
فکر کنیاں نوں ساہواں دی ، کئی صدقہ آکھ تھن
سن کے داچ بجن دی مارن ، خوش خوش چھلاں جو

دلا ہتھ کر ٹپی سوہتی، آسرے اُتے رب دے
 وڈی بھگی دے مونسہ نک ہی، دھون ہرے گھڑیا لے
 پوڑا پکڑیں چپا ہویا، رڑھے وال گندیا لے
 نکیاں لکھ ذراونیاں بھیاں، چنیاں تھاناں چھڈ کے
 ہزار تنگ ہن کٹھے، سوہتی مہن کڈے ہو جاسی

ویلے جس دے نکیا ہی میں، مونسہ رست مینوال دا
 ساہ وانگوں تھیا پیرا، سوکج چھڈ داں اوس گھڑے نوں

آسرا نہ لاہ، چنگا ہویا، جو گھڑا گیا اے بھج
 لا تھنٹوا من رحمتہ اللہ، ایس کتے بال تر
 بچ میساں سک، نکلیں مونسہ مینوال دا

جدوں ویلیاں روڑھ کے چھڑیا پانی دے وچ
 اودوں سوہتی نوں پچھ، پریم پار توں گیا

رہبر نیوں ایسا، جیسی الفت ہی وجہ من
 کوڑیاں کھلوتیاں کنڈھے اُتے، تِلے کوں چُکھن
 دریا تیناں کوں شر ہووے، جو تلیوں باجھ تَرن
 ریک اپڑاوے سوچیے! عاشق اصلاں دے جو ہن
 رمت مینوال چُکھن، جیناں نہ ڈکيا بھنوراں نے

چُکھن جو مینوال، اوہناں تمہیں، پچھیا ہی مینوال
 کلا تیناں لئی بھار، جیناں دا عشق ترکھا زور

عشق جیناں دا زور، اوہناں لئی کلا ہووے پچ
 تھیندا آب زمین تیناں نوں، ریک ججن دی ہووے

جیناں کوں دے نہ کلا، بیہڑے ہن آگاہ عشق دے
 مُول ملاح نہ پچھے سوہنی، ول ججن دے جاندی

ساجن اوہیو، سوہنی اوہیو، ہے دریا وی سو ای

گھر خاص ایو ای ، ڈوٹھی گل تھی ایسا

وائی

کیڑے وچ حساب ، ہوت بن میرا ہوتا
 گویا ، بھج گناہ توں سہ نہیں وچ ثواب
 نہ اوہ پارسائی اندر ، ناہیں وچ رباب
 اپنے وچ ای خوب تھیں سبے ہو جادیں چپ چاپ
 پلٹ دی تے پاک تھیندا اے ، اوہدی وچ جناب
 اوہ کسے دی شے وچ ناہیں ، جو ہئی وچ تراب
 اوہ جو لکھن جہل دے اُتے ، اوہ تاں سبھ کباب
 باوی اوس پار دے ولے ، ہو جا ہرکاب
 نئے نوں انج چنبا گھت سو ، آکے تیز عقاب
 پچھان دنجا نہ دوست دی ، آپنے نر جا وچ حباب
 مومنہ وچ پا کے خاموشی نوں کارن تھی کباب
 ادھناں نوں دے چھڑ طہورا ، بیناں ریک شراب
 مٹھے کہتی مرض ج ایویں ، فضول بات جواب

داستان دوئی

دہشت دم دریا وچ ، جتھے بھنور کرے کڑکا

وچ تنگ گردایاں دے، ات وگدی تیز ہوا
 کنت مای او میرے، پریوں بھر کے پیر توں آ
 بادی جھ پھڑا، کنارے کر وڈی گہرائی چوں

8

دہشت دم دریا وچ، جتھے ہے گردابی کڑکا
 مینوں اوسے پار دا ہے، اس دل دے اندر دھڑکا
 بھنے رسک نوں سید آکھے، لہراں والا پٹکا
 یار بھلا کوئی کر جا، رہیماں نال تھیواں میں بہتے

11

دہشت دم دریا وچ، جتھے جانوراں سندیاں تھانواں
 ملاحواں نہ کوئی سار اندازہ، انت نہ لہراں دا
 درندے نہیں دریا وچ، حیلے کر کر دین غوطہ
 بیٹھاں ول نوں رُ جاندا اے، جل وچ اسہ بیڑا
 پُرزا تختہ اوس دا فیر، کوئی نیوں لہدا
 گئے ہوئے نہ پرتن، ایسا قہر جے بھنوراں دا
 اوتھے لہر لگھا یارا، توں ان تارواں نوں آکے

داستانِ تیجی

6

اودھ سی طالب حق، شروع ازل توں لے کے

نہ ملال نہ پیڑی، نہ کوئی رسے بنھے
سوہنی نوں نظرے، دریا دا پانی پنیاں تیک

18

بیلی تھیں جے ٹانہا، میں حال سُنداں امہ
چند رہوے نہ ساعت، میرا جی بن لہراں دے
سیالے نوں میں ہاڑا جاناں، راہ جہن دے ویندے
ماہی پار جیہناں دے، واجب ہئی تیہناں کوں جانا

19

شوہ، کدھیاں نہ ڈھا، توں وی لیکھا دینا
انج نہیں رہی تیرے اُتے، رُت بسنت سدا
لمن گیاں اچھلاں صبح نوں، سر گھی تیریاں امہ

20

سک جادیں دریاوا شالا، جھاڑیاں بن جائیں توں
لانا، لوت، لیار نوں، تیرے پیٹ چ ویکھاں موں
ساری حیاقی توں، ڈبویاں ہن امیدیں والیاں

22

ٹانہا بھایا دے، پچھاں میں، تینوں یاں خود نوں
یار جہن دی خوش خبری نوں، لیاا ایس کیا توں؟

پندھ اسباں رست دُوں، توں پاندھی ہیں مجھداراں دا

داستان چوتھی

4

کالا بھنور تے کلاڑی دین، بخت کالے ناگ دے کڑکے
مست مہراں جی آوندے پئے نیں، دوواں پاسیوں دڑکے
ور آگیاں پئی ویدی چھلاں دے مارے ہن پگلے
ملیاں دے کھڑکے، میرے ہن دہبر لہراں دج

6

چھتے یار دے جیوندا کیتا کرہاں کیہ دل کے
اندھر ناگھ پریم دے اس شالا یاد رہوے
مست نہ ہوں پرے، جیہتاں نے دل دج کیتا ڈیرہ

داستان پنجویں

16

تریل پون تے بھنور کرن، جو دل مل کے سرگوشی
اوسے آپ نوں دیکھن لئی تاں اکھ سوالی بندی
بجھایاں نیوں بھدی، اوڑی عشقے والی ترسہ

واستان پھیویں

11

سڑیل تھیاں کباب، سڑکناں تڑپاں چیلے دھاراں
تربسہ بجن دی تن وے اندر، پئی پی کے نہ رجاں
مُونہ سمندر کرواں، تاں وی داڑھ نہ رگلی ہووے

13

کالی رات تے کچا گھڑا، اتی دی اندھیائی
نہ کوئی جن دا ناں تھیسہ دریا نے ہوں کنگ چائی
یار وے کارن سوہنی اُٹھ کے، اوسھی راتیں آکی
ایسہ کم نہیں الھی، نہیں تاں کون بھنور وچ وڑوا

15

کالی راتری کچا گھڑا، ات دیندا رینہ
اک تاں پندھ کراہیں، دوجا ساہنے بیگا ریشہ
شال نہ گئے نیند، دریا وچ چندڑی گھول گھمواں

18

عے عے ساگر بوڑیاں، پر مہراں ڈوبیا سوہنی
سر کھرا کے کندھیں، لہراں آپنا آپ ونجایا

جناں دا ہے مَلا لہجے، چھ کدے نہ لا
 صبح کس کے آ، "اساں پار لنگھیا تینوں"

جناں سندے تے نیرے، ذبیاں وی نہ لگ
 جی چاہوے ہے رت نوں رلاں، اُکئی راہے دگ
 پیر اوچھے ونج دھر، جتھے نہیں پرچھانوں کالی

جو توں جائیں بیت، اوہ تاں آئناں نہیں
 من لے آوندیاں نہیں، پریم سندے پار
 داستان ستویں

دریا نہیں جنازے سوہنی دے، اتھ ہنس شریک تھے
 دو آہے دے ہن بگلے جو، تیناں کندھا دتا نہیں
 مک اکھیں دیکھے تاں وی، مینوال دے ول من ہی

بھاگاں والے سوئے جیڑے، طلب رکھن وچ حال
 حب دیاں رسیاں ٹال، مہی نے نیوڑا قابو کیتا

داستان اٹھویں

1

بڑے وقت بروٹیاں کوں، کوئی سیانا ہتھ کرن
دیکھو لچ لطیف کوئے، ہے کتنی دج کھن
کندھیں کر چھوڑن، ہنسیوں تاں جاوندے نال بھنور دج

داستان نویں

6

جادواں پرت کے کسراں، رمت دے آکھیوں بن رہواں
دھونی پاس ای راوے دی، میں آپنا دم دواں
کھ کھس نہیں جھلیاں، مینوں آپے رچت کیتا
گل فراق دی ورنی جاپے، نالوں ایہناں وصالاں
ایس لئی پرتاں، چا کے مونہ آپنا ای

ابیات متفرقہ

2

جیس تائیں تاں جیوندی سی اوہ، جھین دے نال نہ بیٹھی
بعد مویاں گئی رڑھدی، لہرس مینوال دے دل

سُرسی آبری

داستان پہلی

5

من دے اندر نینہ جیناں دے ، تیناں پیاس اتھاہ
پی پیالہ تریمہ دا ، تریمہ نال تریمہ جگا
پنوں آپ پیا ، تاں تریمہ نال تریمہ بُجھاواں

8

سُرسی غمانی ساجن کارن ، رڑیاں سُنج قبولے
اندر جیناں دے تریمہ ، اوہتاں لٹی پانی ہے تریمایا

9

پانی اُتے جھونپڑے ، مُورکھ تہائے مرن
رمت ساہ توں نیرے بھ کے نہ پاوَن
دم نہ سُجناں ، کریندے داہاں مٹھیاں دانگ

رہبر دھر کے مجڑے نوں، 'نخر دے ونجا
 مجڑاں، 'مُذّر خواہیاں' کھول کئے تے نہ
 چندہ پہاڑی اوکھا، 'جیتے' باجھوں چارہ نہ
 ست بھلائی دا ایسا، 'جو پاسے ہونا میں تھیں

دج مضمور دے بہ نہ اڑیے داڑے دل نہ جا
 کوڑی آکھ کدے نہ سچی گل نہ کر افشا
 بجن لئی جل نہ ونجائیں، 'درد نوں وی نہ سسی

داستان دو جی

واقف نہ ونکار دی، 'پانی لیا نہ پاء
 جبل کرے جیریاں، 'نکھا دکھاوے آء
 گلی لوہ لطیف کوسے، 'معذوراں دے اُپراں
 اکوں نیزے آء، 'جیتے میں ہاں اِکلی ہوت

وڈے رُکڑے جنگلاں دے، 'جیتے لئی، 'بید تے جر

دم دم ہندی دھرتی، دوجا ہندے ہن پتھر
دچاری دوسے چکر، پیر نہ پاوے مای دا

اُچے رُکڑے جنگلاں دے، جتھے ناگ سُنیندے ٹیلے
اوتھے عبداللطیف کہوے، کیتے کلیاں جا جا حیلے
جتھے نیوں کڑم قبیلے، رہبر اپڑیں اوتھے راہ وچ

دل نال چلیں یار دے دل، پیریں ہندھ دوسار
تاصداں سندے کار، نال کیویں اپڑیں گا کھنکھیں

ہوت دے دل دل نال چلیں، ہندھ پیریں کر نہ
کوہ وچ چُچھ نہ راہ، رُڑھیں توں نال روحانیت دے

داستان چوتھی

اودوں تاں وچ آتن دے ہی، سبھ سبیاں کوں پیار

بٹاں ماری تال میرے، ہُن کون رلیسی پڑیاں

6

رک دی ہاک مریوں ہیناں، دُونگر نہ لہن
گھر وچ بیٹھ کرن، مائی توں، چندڑی نوں قربان

والی

حال ہئی معلوم، حبیب ! مینوں درد قدیم
درد جدیدی، حُب حبیبی
بتلا آزار وچ میں لئی تھیا طیب
خوشی دے صحت دی، لاء دے غم غریب
تساں کارن آہاں کردی، داہاں وچ نصیب
کابل ہاں میں کوڑی، بندھن لاء رقیب
حاذق ہے ویں ایس دا، شالا آویں عجیب
توں دوا ایں دل دی، چُکھ چُکھ تھکی طیب
آ کے عبداللطیف نوں، رُک تال لا حبیب

داستان چھویریں

2

مینوں درد اوہ دتا جس دی نیوں کچے دوا
کل زلف دا بل ڈٹھا، جمالاں وچ رخسارے تے

داستان ستویں

4

وچ وصالیں اُٹھیا گیا رات روانہ ہو
 ساہ سول دی مالا دے وچ ' پھول گیا پرو
 رہ قضا دم کوہ تال ' کٹھیاں اکواری تھی جاواں

8

نوندہ دا بچ پوے نہ بہہ کے ' ستیاں ملے نہ سنگ
 ترویاں ہوت لوں کٹھیا بیسناں ' درداں چاڑھیا انگ
 خطرے آڑاں ' جر جین ول ' پکیاں جا کے اوہو

9

ستیاں ملدا مانی ناہیں ' بیٹھ کے جتھ نہیں آوندہ شوہ
 راہواں تے ہن روندے جو ' یار تیناں لوں ملدا

14

رنجور کیتا سو چدی ریتا ' تال وی کوہ چڑھی
 لو لاڑ لطیف کہوے ' اوہ ول حضور حنی
 ہار سنگھار جو سسی دا ہی ' لایا وچ دیشیں
 یار نہ ملیا ' وکھال ساجن آن ملایا

داستان اٹھویں

8

مستی ہوئی سسی، عزرائیل نے آن جگائی
اس دلیل دوڑائی، تاں کوئی بچوں قاصد گھلایا

9

منکر تے نکیر نوں، جدوں دیکھیا ای
اگے اٹھ اوہناں دے کولوں پُوں پُچھیا ای
دیرد ! ایتھوں دی کوئی تنگیا، ساتھ جن دا

13

تھر نوں دھکدی وچ تھکیں، چڑھی نمانی کوہ
یار مٹل دل ٹردی گئی، بھ خوف لٹاڑ کے اوہ
رہت اچھلا کھلو، بیٹھے تاں ریتا ڈھک لوے گی

15

بیٹھ نہ وچ مضمبور دے، کر کوئی حیلہ دس
چڑھ کے ڈاڈھیاں ڈوگر اُتے، پیر پُوں دا تک
گولن نال ای دس پوے گا، ہوت پُتل دا تینوں

داستان نویں

2

سُجّاں وچ اُجھانُو راہ دے بہوں جھگڈے ہن
پوریال رہبر بن مرادیں کدے نہ تھیں یار

داستان دسویں

وائی

پلک رہوے نہ تیں بن دِلّی ' میاں خان بلوچا
جا کے پریت جیزی دے ٹال ' اوٹھ اوہناں دے چاراں
موراں آٹوں ماس لوں لاه کے ' جانوراں نوں وِج دیواں
چُجّیاں ٹال ماس میرے نوں کچھ دیاں کاگاں کھاناں
نیزے پہنچ جیساں دے سنگ ' دل دے دُکھڑے لاهواں
آرمائی ' عبداللطیف کہوے ' آن لوے گا ساراں

داستان گیارہویں

1

ساری دیمہ نوں کن بنالے ' کچھ ہن پٹے بولیندے
سینت اشارے اوہناں سندے ' چپاں وچ بھیندے
نہں ہو کول تیناں دے ' حاصل سوز تینوں تھی جاوے

کدے ہو جاؤ کن سُنو کدے بن جاؤ آپ زبان
چمرا تھے انسان ' کدے اونوں کبرا بنا چاہیدا

طلب نہ جیکر کچی ہووے اینویں نہ فیر ٹیے
جیہ تائیں عشق دا مچ نہ جے ' جان دا نام نہ لئیے
نیر دگا نہ بیے ' اینویں سوز عشق دے باجھ

سُر معذوری

داستان تہجی

10

کنڈے میرے پیراں دے وچ، بھاویں لکھ لگن
چھیدن پیر پہاڑ اگٹوٹھے، اُٹھیاں نہ ملن
ویدی دل جہن، جُتی مَول نہ پاواں

11

پیر جیہناں نوں پیارے، بھتیاں پاوندیاں، ہن سو ای
سی پریم ٹٹی سچے ای، لہ دتیاں نہیں ریتاں

داستان چوتھی

بھتیاں نوں پیارے چندے میں تھیں نکرے لگ کے جا
موت میرے دل آ، تاں تیری پچھاڑی پندھ کراں

داستان پنجویں

7

بھاویں کریں پلانگھاں توں تے بھاویں ٹریں توں ہو لے
لکھیا دج جو لیکھاں، اوہ ذرا نہ تھے ضائع

9

لوح قلم دے اندر چنیاں، لکھیاں ہن جتھے
ہنڈھانیاں اونیاں اوتھے، گھڑیاں پین گیاں تینوں

داستان پھھیویں

18

دن وی نہیں رنجور، کوئی سوز الم سی ایسا
دکھی نوں دکھ تسلا، جیہناں تکیا سوگی ہوئے

والی

لالن آ دفا میاں، موئی دی لاش پہاڑاں دج
میں دج بو صابن دی، اوہو خان کستوری مسکندھ
کوئی گھڑی آریانی گزار، میرے کول وی جھٹ

تھاں تھاں تے ہن واسیاں خشبو کستوری سنگ
 درد میرے دل 'را' توں 'آ' کے کالا چھٹ
 بھینو ! عبداللطیف کوئے 'سودا' ہے سر تک

داستان ستویں

3

میں رملی نہ مایں نوں' تے توں پیا بھ لویں
 میں جو دیاں سنیا' اوہو رمت نوں جا دوں
 جا کے کچھ کہویں' دھاری موکی واٹ دے آتے

4

میں رملی نہ مایں نوں' تے پُٹھے ہو گئے ساہ
 وچ سکراناں ریک دے اندر' رو رو پچھاں راہ
 نہ جاون شالا ساہ' پریم یار نوں نکلیوں بن

22

رڑ تھیا اے تھلاں اندر' جوں سارنگی ساز
 عشق دی ایہ آواز' لوکی بھجن کوئی نمانی

سُر دیسی

داستان پہلی

2

اوٹھاں ، دیراں ، ڈوگرہاں ، رتاں دتے دکھ
سو سجھ سجھ سکھ ، راک ہوت ملن دے کارن

13

عزیز موئی دے نہیں سن ، مڈھ شروع توں لے کے
جی آیاں نوں آکھیا اوہناں ، کھوٹ سی دچ من دے
صبح سکيا جا کے تے اٹھڑے ڈیریاں دچ نہیں سن

27

اٹھ ڈیری ، اٹھ چھیڑو ڈیری ، ڈیری تھی گئے دیر
چو تھی ویرن داء ہوئی ، جس ڈھکے پُوں دے پیر
پنجاں ڈیری رچھ رتھیا ، جس لندیاں کیتی دیر
پھیواں ڈیری جبل ، کیتی نہ راہ جس پدھر پدھر
وڈے ویلے رکھیا نہیں ، چن کیتا ستواں دیر

آہلئیں پرت کچھیر، پلانگھاں جبل پہاڑاں نوں

داستان پنجویں

1

دج سنساراں سرگرداں نیں، جیراں ہرن ہا
بھٹ تے ایہ نہ پیر دھرے، اوہ دھڑیں دھرے نہ ساہ
تیناں توں جیراں سی نے کھیا خورے سول

11

کانبو تے کارو نوں، میں تے بدل کالا سبھاں
صبح سویرے ہب جبل نوں پٹے تے ہئی چھڑناں
وچکار نہ سہی گھنساں، مینوں جان دی کابلی

داستان پھیسویں

8

کرزے ڈونگر پنڈھ ہوں، جت نیا تھل ویران
بھلی دانائی داناں نوں، عاقل ہوئے جیران
سی لکھیا، سید آکھے، محبت نال میدان

آریانی آگوان ہے جس دا، ساتھ چ ڈر نہیں تیناں

داستان ستویں

2

ہکدیاں کسراں سُتراں نوں، بھکاریا ونج اوہناں
گئے مالاواں، پھندے، ملیاں، گھنگھرواں نوں چکا
لنگھے کوہ، لطیف کھوے، اوہ ملیاں کوں چھٹکا
ایس برہمن زادی آسرا یار بلوچے دا
موڑ مہار پرتا کدے تاں، ایس فقیر دے دل

3

رستماں ات رستم بہوں، ایس دُکھڑی کوں دتے
دجا رتیر نمونہ دا کوئی، ایسا وچ ہک دے
تھر دے وچ پریا کریدی، دُگراں سندے ٹال آ

والی

چھوڑ چھڈ نہ یار بلوچا، وچ پہاڑاں باندی
پریم ورگا جک دے اندر، کوئی نیوں ٹانی

کسراں رست لٹی روواں میرے رنیر تاں ہڑا دکھاوا
وچ تھلاں ہاواں دا ' کوئی ڈھب ای دکھرا سی

ودھ کے ہو ' متاں پرت نہ جاویں ' ساہنے ہب نوں تاڑ
کچ آگیاں ایسہ پہاڑ ' تاں ہے اک گلم وچھیا ہویا

آپنے نال ای لے چل ہٹل ' خادم دھویانی
سیدا کرساں یار ماہی دی ' نالے بھرساں پانی
بھینو ! عبداللطیف کہوے ' آوے گا آریانی

سُرِ حسینِی

داستانِ پہلی

8

سیدو مجھے سنج متاں، کوئی نال میرے مُڑ چلے
پانی تاہیں پندھ بہوں، رگی ریت تھلاں دی اگے
متاں تہائی مرے، دیوے کوئی بداسیس جہن کوں

داستانِ دوجی

1

اک پاسے مائے دھرتی تتی، یار دی اگ بک پاسے
”زردی تے پئی جھانکے“ دوویں مچاں دے وچکار

4

بھل جادے جے ساجن کدھرے، اندروں میری روح
تاں فیر لگ کے کو، بیسا تھر وچ ہو مراں

کیسی پریت کتھاں وا ہاڑا، پنوں کتھاں وا، کیا ہوت
مائے نی میریے ! مینوں موت دیکھن ٹال ملی

نہ کوئی تھیا لیکھا کدھرے ، نہ کوئی تھیا ڈنہ
اگوں ای چھڑیا نینہ ، اوہناں آتن والیاں نے

تتی تھڈی وا، نیوں ویل بہن دی
مٹاں تھیوے نھیرا، چیر نہ پاویں مائی وا

والی

ہوت ہوت ہوت اے ہوتا
ماس دیواں گی پواں نوں، میں تن تھیں کر کلڑے
دے کے اگ مھنہورڑے نوں، میں آگئی ول تیرے
باجھ آریانی پنوں سیو، اکا ای نہ سرے
دکھی جان چ سیس نوا کے، دکھ توں پئی ڈرے
مت پریم نیڑے آ جا، نہ ونج یار پرے

دکھ و ساء میں نکلیا اوہ ناں سوڑا ہو پرتے
 دکھڑی کوں دکھاویں مونہ ' بن دیکھیوں پئی مرے
 مٹھی کر کے موہیا' پیالی یار جہن دی نے
 آری سندے عشق دی' میرے اندر اگ بلے
 تینوں غیر نہ چھڑاں' جیکر جاں زمین تھلے
 سرنوں دکھرا کر کے' دھڑنوں پاں گی دھوڑ دچے
 'رنا سن کے ہوترے دا' تک دکھڑی پئی ڈرے
 چک لیا اپنے نین پریم' پریتاں نال بھرے
 'مینو! عبداللطیف کھوسے' جہن کوئی مہ کرے

داستان پنجویں

5

ہلنگہ جاناں پتھراں نوں' تے چھپر کھٹ پہاڑ
 جتھے رہواں راتڑی' جناور رشتے دار
 کچ دچے دلدار' مینوں ڈونگھر ڈولی ہویا

11

جو فراقاں ہووے سو نہ وصل وصالاں تھیوے
 گھر دے دچ آکے پرے' مینوں پریم نے کیتا

داستان چھیویں

3

ان مُل ہوندا کچھ لوکاں دا اتھتے رنج ملال
دہاں دے وی نال ' خریدنا چاہیدا

4

سو سکھ دیواں سودے دچ، تے سروی عوض دیاں
بدلے جے پریت لواں ' تاں اک ایسے نال ورھے واپواں

21

مٹھ مٹھ سول سھناں دے کولے ' میرے کول انبار
بھریاں کر پھراں گیا سوداگر کل

24

ہئی دکھ سکھاں دی چھب ' سکھ اینویں دکھاں دے باجھ
جیس وی رنجھاں نال ' جتن یار میرے دل آیا

داستان ستویں

3

لبھدیاں لبھدیاں کدے نہ پاواں ' ملاں کدے نہ ہوت

من حنود دی جوت ، متاں تئے دنج ماضی

داستان اٹھویں

17

بیکر تیوں آگھ ہے ، ویکھیں بجاں وا دیدار
ساریاں سنگتاں توں غیر کر لے ، آہنا آپ آزاد
دعایاں لنگھے پار ، بیسناں نوں چوکھا لے یقین

داستان نویں

9

اکھیاں کجھ نہیں کیتا ، رت نہ سکلیاں رو
ویندیاں رہیاں کھلو ، یار دچھڑے نوں

20

اگے پچھے مرنا اے تاں ، کیوں نہ مراں پریتے
پوے یار دے متھے میرا ، خون بہا اے سیتے
داستان دسویں

17

بھدیاں مل گئے سول میں کوں تے سکھ گئے دج جوانی
ایو نصیب نہانی ، دودیں پور تئے

کدے کدے تاں نکھیو ، کوئی ایسا خیال پوے
سو پو ساڑ جے ، اہمہ جو ماہ سریر وچ

داستان گیارھویں

آپوں آدے گا ہوت ، کچھ تاں میں دی اگیری تھیواں
متاں کوئے بلوچ ، کمینی توں کچھ دی نہ ہویا

داستان بارھویں

اوع اوع کر دی رہ اوع وساریں مت
پانی روڑھیا پدھرا ، ررواں وچ میں رت
صبر چ ڈاڈھی مت ، پچھیتی تھیں ملے

جیوندیاں حب جیہناں دی سوئیو ، بھم موپاں دی چپتے
ہوت نہ نکلن اتھے ، جو کچھ ویکمن گے کچھ

سے سے ایس دیرانے اندر لکھاں ہن لیرے
آپنے سگ لویں پاندھی توں محرواں دا راکھا

سُر لیلچا چنیر

داستان دو جی

شالا تھیاں نہ سیانی مولا، سیانیاں تگن دکھڑے
میں سگ میرے دتڑے کیتی، بھولنے دچ مہر

صدقے اوہ ساگ، جس دچ تگنیں آپ نوں
لہ کے پھڑ وراگ، جتھے سار ماہی آ لیندا

سُر مول رانو

داستان دوگی

2

پتھر دل گجری دے نیناں وچ کوہاڑیاں
ڈونگھے پھٹ دتے ہن راجیاں کوں بیسناں
کاک کندھی قبریاں ' او بھڑاں دیاں دیکھو

8

چلو چلو کاک دے کندھے، جتھے نینہ اچھل
نہ کوئی جھل نہ پل، ہر کوئی سکے مایاں نوں

9

چلو چلو کاک دے کندھے، جتھے گرے نینہ
نہ کوئی رات نہ ڈنہ، ہر کوئی سکے مایاں نوں

10

چلو چلو کاک دے کندھے، دیگاں بت چڑھن

کروڑاں رنگ رجن، پان دی پک دے نال

12

اخرت، 'واکھاں' صندل شاخاں، چندن بت کنول
میوہ سکے ای مانیا، جتھے بھور وی نہ گمن
کتواریاں تے کنول، چل تاں ویکھیے کاک دے

داستان تنجی

1

جیجے پھل گلاب دے، تیہے اوہناں دے ویس
والاں دج چنبیلی دے، 'ہا ہا ہو ہمیش
ویکھیاں حسن توں' سید آکھے، چڑھدے نیند دے نیش
ترجمن تک اہمہ ویس، ماہی دا انج ای گوٹکا ہویا

2

دھیاں شالا ساویاں اتے جیہے پان دے پن
عیر عطر دے نال کیتے سو تازہ آپے تن
واسیاں بسوں مٹک تھیں اوہناں چوٹیاں سنگ چندن
بھین چاندی سونے دے نال کانیاں سندے کن
وڈے ہار سنگھار نیں کیتے کے لطیف لالن

چاء سدھراں وچ من دے سوڈھیں سنگ تھیا

15

کاک نہ جھلے جو گڑے، نہ مھلاں موہے
ہنگام تے کنیراں دے، بندھن وچ نہ بچے
لاہوتیاں نے لکھے، 'من پچھے' اسیاں چھڑیاں

داستان چوتھی

1

شع بیلندے شب، پرہ پاکھاں کڈھیاں
پرت مراں پئی میندھرا رانا! کارن رب
تیری تاگھ طلب وچ کاک اُڈائے کاک دے

داستان پنجویں

4

سوہ دھرتی ات جہن دے، چیریں زمین جو مٹوں
چوہر ڈھکے دھوڑ دے اندر، کھلو کے سکے سوں
ڈنڈ سارے ہن ڈوں، اٹھ لہو، لطیف کوئے

کاک سزیا ون گئے، بلیا رنگ محل
تیرے باجھ پریم میرے، ہول آون دیچ دل
جو قول کیتے موں سنگ، سو پھیستی نہاویں یارا

حال قربان، مال قربان، صدقے کراں لڈانا
فدا تھئے فقیر دا، شال رُسے نہ رانا
روسا مناسب نہ، مویاں دے سنگ، تیتوں اے میندھرا

سُر عمر ماروی

داستان دوہی

3

اونٹھا ، گرائیں لیاویں کوئی ، اوتھے دا ایس ویلے
تاں گندے جو کوٹاں دے ہن ، ممکن ایسہ رستے
میں تاں اکھیاں دے نال صاف کراں جو پائریں پیر دھرے
اللہ واسطہ دیر نہ لا توں ، پیا لطیف کھوے
کوٹھیاں چ کون رہوے ، غلیں اودریا رچیوڑا میرا

10

سے سے ٹانگے چول وچ نہیں ، لوئی ریر د ریر
تیل خشبو سنگ وال نہ داہواں ، چنگا سگوں ہن چڑ
باجھوں مکھڑے مارواں دے نہیں اندریں شوق امید
ایسا حال مہر جاواں میں ، لے کے شالا جھنگیں

داستانِ تہجی

3

سون برابر ہن کلیرے، مارواں سندے مون
آجڑیاں تائیں امہ ریشی کپڑے، عمر پوا نہ توں
بھاگ لوئی دے لوں، میں قھیں، جو دادکیاں ہن دتے

11

مارواں دی نہیں ریت، جو سونے نال ججن بدلاون
آکے امر کوٹ دے وچ، کوئی کراں گی نہ میں کریت
جھونپڑیاں دی امہ پریت، کدے نہ محلاں سنگ پرتاواں

15

مبارک ہن وطن دیاں جائیاں، ستر بیہناں دا صحرا
پیلو تے دن کنواں سندا، پان عزیزاں پردا
جھٹک دے اندر جھاگگی گھمن، ولہیٹ کے اتے پٹاں
میںوں بخش مارواں، ایہو داج دے وچ ویرانی

16

رہن پلہ، ڈھکیون ان، بیہناں دے پیر رڑے میدانیں
ٹھار نہیں دی بیلیاں اندر، پرہیا بے خطری
اپنے تائیں نہ سنگن آپوں، دھاریاں بے گھری
عمر متاں دکھ دیں اوہناں توں، نہیں ہن بے فرمان

وطن چ کھارے پلو، دوجی پرہیا رہتا اتے
 سید کندا ساتھیاں نوں، اوہ دین پالہ بھر کے
 عمر امانت اہمہ ثبوتی، رکھیں سومریا توں

داستان چوتھی

کیتا مکھ ملیر دے دل نوں، چڑھ کے کوٹ دے اتے
 نت وطن دل دیہندیاں ہوياں، اتھرو ڈلہ گئے
 نکلے کوک قلب دے دچوں، روح پئی رات کرے
 عزیزاں نے مڑ کے، کدے نہ میری سار لئی

کسراں چھڈاں سومرا، آجڑیاں دی وچار
 کل جسناں دی چان وچ، لگی پناں لوہار
 میٹھاں اوہناں دے انس دیاں، دل دے وچ ہزار
 جھوپڑ دے تے بکرا، میں کوں ہن سکیاں دن گزرے

داستان بچویں

6

حسن و نجام 'سومرا' و فنیس جاواں کسراں
 باجھ حسن دے اسراں 'نکاں کچ بکراواں نوں

11

ملیر جیوں دے دوار 'تیناں مارواں دے نوڈی چرے
 نیک بیہناں دے بھاگاں نے 'ناقص ہن کئی نوازے
 بد بختی میرے لیکھے سی 'جو الیراں حسن تھیا

داستان بھئیویں

4

اک تے بھدی نہ 'جے بھدی 'جھدے سار مر جاندی
 جم کے مارواں لئی 'بہوں میں کھچل تھی گئی ہاں

10

اللہ انج نہ ہووے 'جو میں قید دچے مر جاں
 رات رنے میرا بٹ رووے 'دچ ایہناں سنگھلاں

دھر پہلاں اپڑاں، بھانویں فیر دن مرن دے بچن

12

وہنیں دیندیاں، یاد کریںدیاں، دیواں جیکر ساہ
بندی خانے وچ بت میرے نوں، قید نیویں کرنا
پردہ سن نوں بجن باجھوں پرے نیویں دھرنا
موٹی دے اتے تھر دی ٹھنڈی مٹی برساتا
جے کچھے مکن ساہ، تاں لاش دل طیر لے جایو

14

دھٹاں ول نوں دیندیاں، اتھے جے میں جاداں مر
گور میری نوں سومرا! دیویں پاس بکراواں کر
دادکے دیں دیاں بھلاں سندی، دے کے واس اپر
جیواں گی میں مر، جے اپڑے لاش طیر تے

داستان ستویں

1

پنوبار مڑ پرت آئیاں نہیں، رُت بھنتی واواں
سید آہندا یاد کیتوسے، رکھ ماہی دیاں تھانواں
”بھکا متراں دا ہووے گا“ گوانڈھہ بھٹاں دے بھن

مر کے پنہار ورمی ہی، غیر بار دی برکھا
 وطن چوں آکے مارو نے، عمرا! ایسہ ڈس دتا
 ون بٹلاں تے بُور جے آیا، پھل رُسے پکناراں
 کھریاں دے دچ آن سیٹون، ٹوکریاں تے بھریاں
 ماکھیوں میوہ جنگلی پھلیاں، چس ہر کوئی پیا ہکھدا
 بسوے ماڑی وچ مساں، ماروی دل ملیر دے جاسی

بادشاہی نوں سمجھاں نہ میں، سکھو سوئی درگی
 تنگیاں توں ایسہ کجے آپوں، اپنا آپ نہ ڈھکدی
 جم کے جان دو داری، سوئی دے اوصافاں نوں

داستان اٹھویں

چینگاں پھن چت دے اندر، سدا وچ سریر
 لد کے کیڑے پنڈ گئے نیں، مارو وچ ملیر
 بیٹھ مناواں پیر، کدے مینوں ملن گے خورے

والی

پرچن شال پنہار، ڈھولا! مارو میں تھیں
میں دچ لہو توں بدیاں نیں، رست ماہی ستار
میںاں دے ٹال بھری ہوئی آں، ستر کچے ستار
درہیا مینہ لمیر چ، آوندی پچی توار
جھولی دچ پا آئی آں، آوگن عیب انبار

داستان دسویں

2

وڈھ جڑھاں توں وکھرا کیتا، بیہناں رُکھڑیاں نوں
تینہاں ستار کیہ سکلیاں نوں، تاں جو دسیا مینہ لمیر چ

14

سپ سمندریں ہدی، پر اوہ آس ابر تے رکھے
کھارا پیوے نہ کوڈی لگا، مونہ مٹھا اس دے
موتی تاہیوں لھے ڈونگھے، جد پانی چ وکھتاں جریاں

16

سکھو ریت محبت والی، سپاں کولوں سکھو

مگن جل اتوں کرن نہ نیڑے تیزے آسرا

2

چیٹناں دے ہن بھرواے 'جیکر اوہو ای تھین لیرے
مارو فقیر فیر کیڑے در تے 'جا دیون گے داہاں

16

مونہ میرا او سوہرا ! شک دی سیلا رہوے
مارو متاں آکھے ' نہ دھوتا دج عھلیں توں

23

جھوک کریر تے پکے ڈیلے ' گکھے کھل وریاں
خوش حاضر ہن سنیاں اوتھے ' پاس نیں آپیاں کستاں
شالا آپنے مارواں دے سنگ رتیاں پیلو ماناں
احوال غلط تھیں پچھاں ' بیڑی تھروے تھوہرس جی

40

احسان میرے تے تھوڑے نہیں ' جو مارواں نے ہن کہتے
تھرو دج ریت دے ڈرے بنے ' اوس توں وی ہن بتے
بھلے بھلائیاں دے کئے ' میں گن کے گناں گی

سُر کا موڈ

داستانِ دوجی

5

ہیٹھاں پانی ، اہم سبزہ ، کدھیاں کنول کھڑن
مٹک رہیا ، رینجھن ہوا ، بسنتی نال

13

مہانی ویاں اکھیاں دے وچ، کوئی ایسا جادو جے
تن تماچی جام۔ دا، نیزیاں دے اُت لمعی جاوے
عشقہ انج کرے، موڈھے جو کیتا جام نے جال

سُر سارنگ

داستان پہلی

10

اج دی اتر پار، کالے بدل کیس
بجلیاں دس آئیاں، کر کے لال لیس
پریم جو پردیس، مینوں ملایا مینہ نے

25

باہر جھاں، ویرھے گھوڑے، پڑتے بھگے بھین
سج گندھیں نال پریم، پھاویں مینہ دس
اساں تے یار بجن، برابر دتاں دے شالا ہوئے

29

سارنگ سار لویں، اللہ دے واسطے تیریاں دی
پانی بہوں مداتاں دے وچ، ارزاں ان کریں
وطن دسا دیویں، تان سکھ چرواہیاں نوں تھی جاوے

والی

میںوں آس اللہ تے، میری سید سار لوے گا
 نجدے پے کے رمت پریم، زاریاں زور کرے گا
 امت کارن احمد مرسل، اوتھے پاک پنے گا
 صور آواز تھیں، ساریاں اکھیاں سجھ کڈھے گا
 کٹھ ہودے گا مومناں دا، اُت سرخرو میر تھئے گا
 نفسا نفسی ہر کوئی کردا، داتا دل نے گا
 بدیاں ات ٹھیں، اوتھے مولا مان دیوے گا

داستان دو جی

2

سارنگ خوشیاں نال پرت کے بھٹ دے اُتے آیا
 کھڑیاں برقاں، سون وانگر، لگی اتر واء
 رڑیاں سبزہ ہویا ڈامن گھاہ دا ڈھگ تھیا
 پڑ دے دچوں آ پانی نے، بھریا جھیل کراڑ نوں

5

اج ریلے رنگ بدل نے، کڈھے برجاں سنگ

ساز سرنده تهریں بجا کے، سارنگیاں تے چنگ
صراحیاں ہن سارنگ نے پلٹیاں رات پدم تے

6

دوویں اکھر اکو نیں، زینہ تے نالے مینہ
جے دن دا وس کرے، تے ابر کرن دانہیں
کھلواں بدل تھی، آون دی جے توں آہر کریں

7

بدل ویکھ کے سمن، شوہ نوں دل وچ یاد کرن
کنت پنا رٹیاں دے چاڑھے، جھکے نہ بھجن
اتر ڈھاوے اوہناں دے، تے کس نوں دانہ کرن
پرے کے آن ڈھکیوں شالا، دھنی تیمناں دے پردے

داستانِ تنجی

6

میں یکیا اسمیں بدل، ڈھولیا! جان دی سوچ نہ لا
اکھیاں دے وچ آب لئی آون برقاں اتر واء
نیتی چھڈ ات پاء، اُسار کے جھگی نوں

بسترِ پی ہوئی کلاما، میں تاں پالے وچ ٹھراں
 باجھ پناہوں تیری یارا شامیں ٹھنڈے مراں
 تیں بھرداسے ہاں، پرت جے کتا آویں سرگھی

وائی

اکھیاں میگھ ملہار، صورت تیری سبھ جگ موہیا
 مطلب متھیں نور ویکھ کے، فیل کیتا سجدہ فی الحال
 جن ویلے جام دے ڈھے پیا، کوٹ کفار
 سد کے ست اسماناں دی تیں کرائی سیر ستار
 ولسوف یعطیک ربک قادر تیرے نال کیتا قرار
 قدماں دی خاک دیاں قسماں، آپوں پکیاں ہن کرتار
 ہے نیں کرم کریم سندے، احمد نال اپار
 نال ایر دے آس لائی سو، چھیڑو تھئے سکھیار
 بل گئی چھٹی مینہ نوں، دوست ہتھوں دلدار

واستان چوتھی

بدلاں وچوں سمجھ ابھردا صاف نیوں پورا

موند چاڑھ کے لوکاں تائیں، مبارکاں دین برقاں
دل کر نہ چتا، بھیتی نال مل جاوے گا پریم

11

دس کے ساری رات، صبح دنج سرگھی ساہ لویں
تیں تھیں رست دا مینہ دے، بے ول وچ ریک تھیں
تاں فیر بھور سے دی ورھنوں بس کریں نہ بدلا

16

حکم تھیا اے بدلاں نوں، کہ مینہ دی کار کرن
کھنیاں نہیں دس آئیاں، تر تر مینہ پون
منگا بیسناں کٹھیاں کیتا، اوہ تاں جتھ پٹن
پنجاں توں پندراں پئے تھیوں، ایراں ورق تھلن
گرائیاں دکھی کر دے شالا، موڈی سہ مرن
گنواراں نے فیر وڈے مینہ دیاں گلاں کیتیاں، ہن
تیرے ای فضل کرم تے، آسرا سجاں نوں، سید آکھے

17

جھڑی وگیندی اندر دے وچ، باہر ابر نہ کوہ
سک دا مینہ دساوے گی، جب چیمناں نوں ہوو
جس گھر لالین ہوو، تھیں دیاں اکھیاں نہ سکن

اندروں جھڑیاں باہر سے ہن ہن ہندیاں دے اتار
کول جیمنال دے یار، سو پو نہیں رجدیاں اکھیاں

جھڑیاں نے مڑ پرت کے، فیر کیتا سو وار
کھمبیاں و من آئیاں، چو فیرے چو دھار
استیولے اٹھ گمبیاں، کئی تریاں مغرب پار
کئی پٹکیوں چین تھن، کئی سمرقندیاں دی سار
ٹر گمبیاں کئی روم دے ول، کئی کابل کئی قندھار
کئی دہلی، کئی دکھن تے کئی گجیاں ات گرنار
لڑ کے دتا جیسنیروں بیکانیر اتار
کے بھایا، بھج گمبیاں کھ ڈھٹ دے دل نوں دھار
آکے عمر کوٹ دے دلوں، دسا چھڈیا ولہار
میرے سائیاں سندھڑی اتے، سدا کریں ٹنکھیار
دوست رٹھا دلدار، عالم سبھ آباد کریں

سر رپ

داستان پہلی

14

دل اونٹھاں دا پڑ، جیہنوں کوئی ٹھاہر نہ سارا ڈینہ
متران دے سنگ نینہ، کیتا نہ توڑن دے ٹٹی میں

داستان دوجی

15

سکھ لے میریا ماہیا، آوے کولوں نینہ
سڑدا سارا ڈینہ، باہر بھاف نہ نکلے

سُر آسا

داستان پہلی

1

لامکانیں گولنی ہاں پچی ' ہادی ملے نہ حد
یار ماہی دے حسن دا نہ کوئی قد نہ مد
اتھ پریتاں بے عدد ' اتھ پریتم پرداہ نہ کائی

11

جیوں جیوں ویکھیں آپ نوں ' تیوں تیوں نہیں نماز
بھہ ونجا کے ساز ' فیر نکمیر نوں کو

داستان دوجی

2

اُھر دے ای رنجھ ' پریتم نوں ہے نہ نکلن
بُرکی دیاں نینن دی کڈھ کے کانواں نوں

3

اکھیاں میرے اتے کیتے بہوں وڈے احسان
نظر پریم آن چکاں جے کڑے دے دی اگے

6

تیمناں نیناں چھاہ کیتا 'جیمنّاں سا جھرے نکیا ماہی
جئے جان تے جی جیمنّاں دے ' تھیا حضوری ج

9

کوئی جو کسے پار' اکھیاں وکھ کے آئیاں
دل وچ تھیاں سوئیاں' ہویا بے حد پیار
مگروں نال قرار دے نیوں ستیاں ' سید آکھے

19

اپنے نال ای کیتی آپوں' اکھیاں آپنی مت
اوتھے جا کے گلیاں' جتھے جان دی ہے کھپت
نہ کوئی گل نہ گت' پتا سر دتیاں بُڑے نہ جی

23

اکھیاں سوئو دھار 'جیمنّاں نال ویکھیں ماہی نوں
تک نہ ہوو نہار' بہوں ہئی غیرت والا پریم

داستان تہجی

جو مجازیاں مونہ وچ تیرے 'اوہتاں سنگ نہ نکلیں
سیانیا نیوں یار کسے نے دیکھ کے نال اکھیں
نگن اوہ مای دوویں جو ریٹ یندے نیں اکھیاں

13

ہیں تائیں توں تن نہ کیتا، سُرے توں باریک
کیویں پاوں گے میت، تینوں فیر آپنیاں اکھیاں وچ

21

کُراہے کرے رقیب بیمنّاں دا 'نیرا' ماٹھا ای
جوش جلا یا جی، تینناں نے مار کیتا سو مات

داستان چوتھی

8

جس نوں اساں رکدے پئے آں، اوہ تے اسیں آپ

جاسی 'جئے' گمان پریم سہان لیا جے صحیح

11

اندریں کر لے مونہ 'نہ گولیں باہر پسو آں داگ
اکھیاں دچ جے نیونہ 'تاں کنڈھے تے آون تھی اوکھا

18

کھڑا چٹا شیشے درگا' دل دا پر جے کالا
باہریں پھب زبانیں ہوندا' اندر کیاں والا
اس لٹی دپچارا اوہو وصل دے نیزے ناہیں

20

سرمہ ہئی جو کالا' اوہو رتاں توں پھیدا
سیاہ سلائی جو تھی' اس توں مرد بنیں نہ پا
اکھیاں دچ اگا' لالی توں لال لال دی

24

اوسگن رے ہر کوئی ' میرے سُتیں پریم رے
لکھیم جو زبانیں 'اوہو جیوں ناہیں کتے
آپنا آپ ونبایا' ماریا تھک احساناں تے
بہدگی تے شرمندگی بھیجی' زاری کیتی میں امہ

تد رمت بن پرچے ' جدوں وچ میں دے میں مگی

29

اندریں تجھی رہندی نیوں ' یار میرے دی گل
مٹک نہ سکدی جھل ' دور دریا دیاں لہراں دا

38

میںوں میرے پریم بخ کے وچ ویریا دے سٹیا
اتوں کھڑوتا کھنڈا ' دیکھیں کپڑے رگلے نہیں کرنے

47

تن تیج من مٹکا ' دل طہورے وانگ جنن
طلب رگاں دیاں تنہاں اندر ' وحدت سر و جن
وحدہ لا شریک نہ ' ایہو ای راگ رگن
'ستیاں ای اودہ جگن' نیند عبادت بیہتاں دی

سُر کھا ہوڑی

داستان پہلی

2

میں اوہناں نوں بکھیا مائے 'جیہناں نے بکھیا ماہی
کر سکاں نہ کائی' اوہناں سندی گالہ

داستان دوجی

11

بت نہ پنچھی پیر' اوتھے اگ پچی مچھے
باجھ کاہوڑیاں دے' 'بلیسی دوجا کیہڑا ہور

10

بھلا کیتا سو ماہیا ' انج نہ مناسب ہوو
چت لا کے کر جھلیاں 'آپوں نکل کینیاں فیر اوو
بھاویں حب نہ ہوو' تاں وی ہوت نہ انج دیاں کرے

داستان تیسری

14

بھ گواچن رستے ، کتنی سوہنی رین سیاہی
مت یاد نہ ذات ای کائی ، اتھاں بس حق ای حق ہووے

15

کالی رات ، چٹا دن ، ایسے صفتاں وچ نور
پریم جت حضور ، اوٹھے رنگ روپ نہ کائی

سُر بروہندھی

داستان پہلی

3

پڑ گھڑ جا کے یار دوارے، شوہا جاندی کھنچ
ایانا ہو کے حال ددیں نہ، ایرے غیرے نوں رانج
لطیف کوئے مُسکھ دینا پتیم، دکھ دیون گے پہنچ
عشق دی ساری پتھنچ، ایسہ رکھیں دڑوٹ کے توں یار

12

نیزے دی کوئی دور کوئی نہیں، دوروں یار دے نیزے
کوئی نہ آون یاد کدے، کوئی مول نہ وِسر دے
جیوں رنگ کُنڈی مینہ دے، انجے اوہ دوست وِلے سنگ

14

لوکی منگن مال، میں سبھ دن منگاں مای
دنیا تیں تھیں دوستا، فدا کراں فی الحال

سیتا ای نام نہال ، دیکھن تیں پرے تھیا

17

کدے تاکیاں بند کرن ، کدے دریاں دے کھلے
کدی آون دا اذن نہ پاواں ، کدے بلا لے جاندے
ترساں بول پریں دا کدے ، کجھ دیاں کدی کریندے
انج دے ای نہیں میرے ، اوہ صاحب پڑے پریم

داستان دو جی

6

جدوں نکل کے نازاں وچوں ، پریم چندھ کرے
دھرتی دی بسم اللہ کہہ کے ، راہیں پیر بنجے
کھڑیاں بسوں ادب سنگ حوراں ، حیرت دے ڈیرے
سانیاں دی قسے ، سہاں توں سوہنا ہے ساجن

سُر رام کلی

داستان تیجی

8

کن کن کٹ ، کاپٹ ، کاپڑی ، کنوٹیا کن کٹ
دھواں بیسناں دھکھایا ہی جا گے اتے ہٹ
خاک بیسناں دی کھٹ ، چلو ونج تکیہ دیکھیے تیناں دا

13

سامی کاپی پریم لنی کس کے تھیا کباب
جیسا دیکھن جرم نوں ، ویا تیناں ثواب
وگاؤں رت دے بنجواں دی اکھیاں دچوں آب
سندی ذات جواب ، توں کیویں پچھیں تیناں نوں

داستان چو تھی

23

دیج کن ایسہ کھوتیاں والے ، کن خرید کوئی دوہے

تیناں ٹال نہیں ، پریم پیارے دی گل نوں

داستان پنجویں

5

مونہ محراب پریم دا جامع سجہ بہان
تختی توں فرقان دی ، وسار دتا قرآن
اؤ گئے نہیں سجہ اوٹھے جا کے ، عقل تے عرفان
سجہ جائیں سہان ، کتھاں ونج دسو نیناں میں

16

جو ہن بھلے تیناں نہ تجھے بیٹھ ملیوں ویر
گول کے بکیا ، دکھ دے ٹال آپنے وچ ای پیر
لتھی تیناں توں لطیف کوئے ، اہمہ خٹے دی زنجیر
ویکھیا نہیں سی کاڑیاں نے کابل تے کشمیر
نیٹھیاں ملدا پیر ، جیناں دا سچا ہوندا ج

داستان نویں

8

ان جیویں نہیں چھکھے ، جیکر چھکن اچھے پنڈھ
ودھ کے لدھے رند ، تاں دکھتاں لسن ، لطیف کوئے

پروں دی بیٹھا بچھنا ایں ، کوئی کر لے سہنے ترن دی
 اج فقیرا مرے ، صبح تاں ہر اک مرنا اے

جتنے عرش اسماں نہ کدھرے ، دھرتی دا کوئی ذرہ
 نہ چڑھاوا چن دا کوئی ، تھوہ نیوں سمجھ دا
 درویشاں دی لگی ات ول ، خداں تے جا پرھیا
 پرانہ سیماں ہٹا ، دھنی نوں سکیا دج عدم دے

سُر سورٹھ

داستان پہلی

13

ہو در دے کے ہو رہاں نوں ، آہوں تیرے در
بختاور او سورٹھ در توں میری تاں کوئی کر
بھلیا فیر توں بھر ، سنگھنی جھولی مانگت دی

والی

دتا رائے ڈیاچ میاں، امہ سر صاحب توں صدقے
رائیو ! راج نوں ہتھیں دیکھو، چلیا انج پھڈ کے
ساریاں مراداں ہوئیاں پوریاں، اللہ دے در تے
سر نوں ٹال کماچ دے منگیا، آن کے اک منگتے
چنگا کم تھیا اے بھینو ، عبداللطیف کوے

داستان دوجی

9

پا کے مٹول کدے نہ منگیا میں سنگھولیں دانے

عربی تازی وچ ملیں ، گھریں بہت میں گھوڑے
 ہاتھی کارن اک دی تند نہ ساز دی چھڑاں آ کے
 زیور ہی تیں اتے جو اس سردا ہاں میں طالب

داستان تہجی

4

مانگت وچ ملیں آیا ، ساز عجب لے کے
 لگی تند سازندے سندی ، کوٹ ہن پیا گرے
 جتھے کتھے ہو ہا تھی تیری نیل دانہ پوے
 آ سردار دھنی فیر اس سلطان توں سر منگے
 جوتا گڑھ رووے پولی کنگ جھروکیاں اندر

11

سرنوں مول نہ پاواں میں تند ساز آواز جیسا تیرے
 سرتاں کوئی نذرانہ نیوں پرت نہ توں منگتے
 سیس معمولی شے لاہواں میں ، وچ نموشی اینوں
 داستان چوتھی

11

وچ گیا سازندے دا ، ات اوہو راگ دلائی

وچ حضور دے سر بستہ، اس پارس تند و جانی
 ویکھیاں ای ڈیاچ نوں ظاہر تھی گیا ہی ذاتی
 کڈھ کے اس نے ذاتی، پایا اندریں سیس دے خنجر

12

پھل پٹا گرناں دا تے انج شرچ پے گئی پٹنا
 سورٹھ درگیاں سے سے او تھے، کھڑیاں روندیاں ہونیاں
 دال سنگھار کے منگتے دے ہتھ، سر نوں میناں دیندیاں
 ناراں دین کریندیاں، راجا گذر گیا جے راتیں

سُر کیدارو

داستان پہلی

3

پرت محرم آیا ، آئے تان نہیں امام
ہدینے سندے جام ، سولا ملوا دسیں مینوں

7

کال کرکا وچ آئے ہن شینہ جوان
دھرتی دوالے لرزے ، تھرتھلیاں اسمان
نہیں سی ایہہ گھسان ، ہئی نظارہ یت دا

داستان تیجی

7

گھوڑیاں تے لاڑیاں دا تھوڑے دن دا پینا
وچ کدے کوٹاں ، کدے اوہ راکھے ہن پڑ دے

بھیا میں نہ آکھدی ' مریا تے کراں وساء
 شوہ دے مونہ دیاں پھٹاں نوں ' سیکدی ہوئی پھباں
 تاں وی لُج مراں ' جے ہوں پٹھ دے اتے اوہ

داستان چوتھی

کریلا توں آیا کبوتر ' صبح سویرے سرگھی
 روئے پاس رسول ' دے ' اس جا کے ہاک دتی
 مدد محمد ' عربی ' میرا ! چک تکواری دُھم

داستان پنجم

نہ بلی نہ باہواں ناہیں ' حسن حسین دے نیزے
 ملک وطن شاہزادیاں دا ' بیگا بہت پرے
 تہیوں کریں حملے ' یزیدا ' توں تیزی دے ٹال

جنگ دے ویلے لشکر اندر 'ہُنے حسن جے ہووے
 ویر آپنے توں ککڑے ککڑے ' پتنگے دانگ تھئے
 کھڑا دوجا اے دیوے ' جو وار حسین دے اُتوں

جنگ سے جو لشکر اندر 'زرہ کوں پاوے
 چوونے دا کوئی اوے نوں ' تھئی آسرا اچے
 سُورما اوہ اکھوائے ' پڑیں جو خالی جاوے تھ

رت دے نال سی رتی داڑھی ' دند جوں گل انار دے جی
 چودھویں ماہ دا جنن چویں ' پڑ وچ پئی دستار اے جی
 امر سندی مان کرسی ' کٹھ امت سرکار دے جی
 شاوا اس جی دار دے جی ' پڑتے جو پرزا تھیوے

رتزی کرل دے وچ رتے ' دلدل سندے جی
 شاں لاوندے شیر تے ' سورج دُہن لگا

داستان بھیسویں

1

شہزادیا ! پڑ دیا شدائیا، جے تائیں جیونا ایں
بھیاری آب دا پيالہ، چڑھ کے لوکاں دے اُت پی
گر جھاں وا کھا جاتھی، بیہناں کوں بیٹھیاں ورھے تھئے

7

اکھیاں کڈھ نہ گدھ، ڈیلیاں توں نہ کھا
پڑ وچ لت پت، ریتا دے نال ویندا نہیں راجا
راتیں جس دی ماں نے کیتا، رو کے رب حوالے

سُر کا پاستی

داستان پہلی

17

من وچ پا محبت، موٹا کتیا ہی جیہناں
تولیوں بن تھیا تیناں دا، صرافیاں نوں منظور

19

سُوت اوہناں دا منگا، جو ہن اندراں وچ رنجیندے
چرے دی آواز نوں اوہو ساہ کوں نہیں سُنیندے
کھوے لطیف، اوہ لک لکا کے، کنب کنب پٹے کتیند
موتیاں جے پر تیندے تاں وی، مل اوہناں دا ماہنگ

سُر پُورب

داستان پہلی

8

پردیس گئے جو پریتم ، کانوں اوہٹاں دی کر خبر
مڑھا دیواں گی سونے دے ٹال ، تیرے سارے اہمہ پر
گھم کے اتے گھر ، سینا دیویں چا محبوباں نوں

12

کدھ کے کانواں ، تیوں دیواں ، دل میں اپنے تھیں
وج ولایت جا حسیاں اگے ، اس نوں کھاویں
خورے پچھن ہائیں ، انج دا کون قربان تھیا اے

17

بھر تن ہوں پھاوندے آ آ رکھاں اندر نہیں
سینا رمت پریتم والا ، چوہیاں چڑھ کے کہن
لاگ نہ کوڑے ہوں ، پریتم پار دے جیڑے ہن

اس کاں نوں نہ قاصد کرے ، جینوں نت مردار دیاں گولاں
 اوہ اپنے پیٹ دی سوچے گا ، کد یار دے در اس جانا
 جس دی بولی کاں کاں ، اوہو کیہ سدا اپڑاوے

داستان دو جی

1

سدا شوق پریم سدا پھراں پھیریدار
 متاں نظرے یار اگانہاں اکھیاں نوں چا کے

سُر کار ایل

داستان پہلی

5

جتے ڈونگہ سمندر سندی، اوتھے سارس ہوئے
ایسہ نہیں بگلا کوئے، کریندا چکڑاں وچ جو پندھ

7

بگلیاں نے گدلایا پانی، چنا میلا ہویا
لج مروں آوندیاں ہن، الین جھیل دے اتے ہنس

15

گندے چشمیں بگلی قبراں، صاف دے سنگ رکھ لینہ
اتھے دی کوئی گل سارسا، بگلیاں نہ آکھیں
وصلان توں مانیں، کسے نہ کور نظر نور دس

16

بھیل سکی نوں سال تھے ہن، ہنس دے پیر میں تازا

بگلا کون دھارا ، جو اپڑیوے ایس رمز نوں
 بندے سبھ نہ سوہنے ، پنچھی سبھ نہ ہنس
 کے کے مانس چوں آوندی بو بار دی

18

جھیل ج پنچھی اکو ، تے پھایوال پچاہ
 اس دی آس اللہ ، لوے پھکولے لہراں دج

22

کنول جڑھاں پاتالاں اندر ، بھور پھرے آکاش
 دونوں سندی گالھڑی ، رازق آندی راس
 اس عشق نوں شاباش ، عجبی کٹھیاں جس کیتے

26

موتی جینناں دا چوگا ، ادھو ہنس حضوریں نیں
 پنج مار کے چکڑ اندر ، مچھی کھان نہ ایہہ
 گھمن بکلیاں دے سنگ ، لوکاں تہیوں نہیں سیہانیا

29

ہنس رہیا نہ اک دی ، سور گئے سبھ مر
 وطن تھیا اے فیر ، کُوڑیاں بکلیاں دا

داستان دو جی

3

سپ دیاں پچیاں نوں توں ایویں مہاتڑ ہی نہ جان
ڈنگن تے جے آن ' فیلا تھاں سر ہی مر جاندا

نُسر پر بھاتی

داستان پہلی

7

دچوں دچ اوہ بے ہنراں توں ' جو کجھ پیا دیوے
جیکر اوہو راگاں والے ' سن لیون کدھرے
ساز تاں اوہ سارے ' پلک دچ کرسن پرزا پرزا

25

توں پڑ سردار میں مانگت ' سخی توں میں گناہ
توں پارس میں لوہا ' سونا تھیاں جے نظر کریں

سُر ڈھر

داستان پہلی

5

کنڈیا لیا رکھا جے ہوندا تیں نہیں دھیاں دا سول
لگراں دے اُت بُور کدے نہ اس تھیں پھل نوں
لاندوں

14

لے ہوئے گھڑیالا، مستی وچ پیا لگراں ماریں
جو توں دیکھی نہیں، جکے اوس پانی سندے دن

داستان دو جی

19

صاحب تیری صاحبی، عجب دیکھی سوں
پت بوڑیں پاتالاں اندر، پتھر تاریں توں

جیکر آویں مَوں ، تاں مندے حالیں مان کراں

23

جیسا تیرا ناں میں اتنا ، کرم دی تیرا مرگاں
تھمیاں پنا ستوناں دے ، توں چھپر توں چھاں
کیسہ میں ہُن کوواں ، معلوی سبھ کچھ ہے تینوں

داستان تربیجی

8

مُستیا اٹھ کے جاگ ، نیند نہ کرے ایڈی
سلطانی ساگ ، نیندراں کیتیاں نہیں لہدے

16

زہل نہ نکو لوکو ، جو پئی اے پرہات
روندی پئی جے رات دیکھ کے دکھ دیاں ماریاں نوں

20

جھاگ دیکھ کے پرتے ، مندے پکھیا دودھ نہیں
دینا کارن دین ونجا کے ہو گئے اکا چٹ

داستان چوتھی

7

وطن ہے وہ کوہ اوہناں دا، قسمت آندیاں کونجاں
نہیں قصور کسے دا، رزق رزاق دے ہتھ بچے

46

اوڈاں جو اساری ماڑی، سو پو نہ ڈھٹے
بیسے برابر بہہ کے کر دے، لاکھ جام تھیں لیکھا

52

کدے گور مقام، تاں کدے سوہا لاڑا
کوٹ ایسہ ریتا دا، اساریاں کتنا کو اسرے دا

سُرِ بلاول

داستانِ دو جی

6

جس دم کنیا جاکھرا ' رچت نہ بیا چڑھن
تاں کوئی کھوہ کھنن ' جدوں چشمہ بھریا مل جاوے

8

بکھرے والا سنیا سدھا دل تے جا کے وجا
اس نوں جد میں ڈنھا، گمروں دوہے دوارے بھلے

15

جے کسے نال غصے بخشش تاں وی اس تے رکھدا
جے کر کدھرے پرچے تاں فیر توڑ توگر کردا
ہر حال وچ ہوندا جھگڑا ' مہراں بھریا کیہ دےجے

داستانِ تیجی

13

اکھیاں اس نوں سنیا جدا کنیں سنیا ناں

دل تہاں اس تے ماں ، ایمان لے آیا اے

15

اکھیاں سو پو سکیا ، بیہرا کنیں سُنیا ناں
چیوڑا میرا ماں ، تھیا اے راضی دیندیاں ای
